

yüzde

bin dört yüz

kadın, şiddet ve medya

yerleştirme sergisi

Açılış: 3 Haziran 2011, 18.00

ilef • Yer: Ankara Üniversitesi Cebeci Yerleşkesi Öğrenci Yemekhanesi Altı • Tarihler: 3-10 Haziran 2011, 14.00 - 17.00

yüzde
bin dört yüz
kadın, şiddet ve medya

Sergimizin açılışında
sizleri de aramızda görmekten
mutluluk duyacağız.

Tarih : 3 Haziran 2011
Saat : 18.00
Yer : Ankara Üniversitesi
Cebeci Yerleşkesi
Öğrenci Yemekhanesi Altı

ilef

yüzde
bin dört yüz
kadın, şiddet ve medya

Eser Köker
Tuğba Taş

Esmâ Yılmaz
Fatma Bekiroğlu
Firdevs Periloğlu
Necia Onuralmış
Oğuzhan Burak
Sinem Kömürcü

ilef

Eser Köker
Tuğba Taş

Esmâ Yılmaz
Fatma Bekiroğlu
Firdevs Periloğlu
Necla Onuralmış
Oğuzhan Burak
Sinem Kömürcü

Katkıda bulunanlar:

Atilla Cangır, Şafak Dikmen, Bedriye Poyraz,
Sevilay Çelenk, Nur Betül Çelik,
Oğuzhan Taş, Cem Etyemez,
Onur Turgul, Asuman Günay, Mehmet Varol,
Hasan Gürgen, Levent Taban,
Sezgin Yurdakul, Taner Tanay, Sifat Işık,
Mine Akpınar, Çetin Fırat

yüzde
bin
dört
yüz

kadın, şiddet ve medya
yerleştirme sergisi

ilef

ilef

yüzde
bin
dört
yüz

İlk bakışta gerçek dışı görünen bu rakam, Türkiye'de 7 yılda erkek şiddeti nedeniyle hayatını yitiren kadınların oranındaki artışı ifade ediyor. Türkiye'de kadınlar çeşitli bahanelerle "en yakınları" olan kocaları, babaları, kardeşleri, sevgilileri, eski kocaları ya da hiç tanımadıkları erkekler tarafından sadece kadın oldukları için öldürülüyorlar.

Üstelik adalet de erkeklerin lehine işliyor. Türk Ceza Kanunu'nun "Haksız bir fiilin meydana getirdiği hiddet veya şiddetli elemin etkisi altında suç işleyen kimseye" ceza indirimi uygulanacağını buyuran 29'uncu maddesi erkeklerin daha az ceza almaları yönünde kullanılabilir. Örneğin "aldatma şüphesi", verilen cezaların hafifletilmesi yönünde "haksız tahrik" unsuru sayılıyor.

Peki her gün evlerimizin içine giren medya, kadın cinayetlerini nasıl temsil ediyor? Haberler, kadınların yaşam hakkını yok sayan "namus" söylemini her defasında yeniden üretiyor. "Namus cinayeti", "yasak aşk cinayeti", "kısakançlık cinayeti", "töre cinayeti" gibi klişeler, cinayetleri meşrulaştırıyor. Erkek sanıkların savunmaları, "tırnaklardan azade" büyük puntolarla başlıklara taşınarak kadınların erkekleri her daim kışkırttıkları ima ediliyor: Kimi bir akrabası tarafından tecavüze uğradığı bahanesiyle, kimi bir erkekle konuştuğu bahanesiyle, kimi etek boyu kısa olduğu bahanesiyle, kimi arkadaşıyla çiğ köfte yaptığı bahanesiyle, kimi tuzluğu uzatmadığı bahanesiyle, kimi boşanmak istediği bahanesiyle öldürülmeyi hak etmiş oluyor. Medyanın eril dili, "haksız tahrik"i olumlıyor. "Bir kadın cinayeti daha" cümlesiyle başlayan her bir haberle, yaşanan dehşet normalleştiriliyor. Haberler suçun ayrıntılarıyla donatılarak hikâyeleştiriliyor, "kurşun yağdırdı", "delik deşik etti" gibi ifadelerle şiddet estetize ediliyor.

Haberler, yaşananların hakikatini göstermeye yetmiyor, tersine her "yeni" olayda izleyici gerçeğin dehşetinden daha da uzağa düşüyor. İşte bu serginin evi bir dehşet mekânı olarak gösterme isteği bu düşünceden hareket ediyor. Kimileri tarafından "mutluluk mekânı" olarak tanımlanan; huzuru, güvenliği, tehlikeden korunmayı ifade eden EV kadınlar için esaretin, korkunun, şiddetin, diri diri gömülmenin mekânına dönüşebiliyor. Dinlenmenin, yenilenmenin, sevişmenin mekânı olan YATAK kimi zaman kenarına ilişip türlü korkuların yaşandığı bir yer haline gelebiliyor. Toplumsal cinsiyet rolleri içine sıkıştırılan ve ev içi mekâna hapsedilen kadınların yalnız ve yalnız evin odalarını bilmesi yeterli görülüyor. Kamusal alana çıkma, bedenine yapışan cinsiyet rollerinden sıyrılma isteğindeki kadınlara ise ölüm hak görülüyor.

Kadınları katletmeyi kendilerinde hak gören erkeklerin egemenliğine karşı, erkekleri kollayan yasalara karşı, kadınlara karşı ön yargıları her gün her saat yeniden yayan medyaya karşı; bu sergiyi yaşama hakları ellerinden alınan tüm kadınlara adıyoruz...